

Redactare: Viorel Zaicu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAL, AIVI

Mai mult ca Perfectul / Aivi Dal. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2748-3

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Aivi Dal

Mai mult ca
Perfectul

Cuprins

Mai mult ca Perfectul	5
Rotundă, pătrată, ovală sau triunghiulară?.....	9
Cum am devenit șeful clasei.....	13
Pe vremea când purtam pantalonii invers	19
Majoratul	23
Chelnerița.....	27
Eu cred în Moș Crăciun.....	31
Artificii.....	35
Like ☺.....	39
Aplicația	43
Țăfnidoangă	45
Nu îmi permite programul.....	49
Dumnezeu sau maimuța?.....	53
Manifestul	57
Telefonul mamei	63
Cea mai groaznică materie	67

Ceva firesc.....	71
Dispariția.....	75
Optimizarea timpului elevului surmenat.....	79
Sarah	85
Motive pentru care mă duc la școală	89
Reproducerea	95
Gaura din perete.....	99
Poziția corectă.....	103
Cum a trecut și examenul cel mare.....	107
Operațiunea Țestoasa	113
Identitate furată.....	119
Cum să fentezi testul la mate	123
Necazuri cu doctori.....	127
Drame din dragoste	131
O bunicuță de speriat	135
Un epilog perfect.....	141

Mai mult ca Perfectul

Sunt perfect. Nu e vina mea. Așa m-am născut. La început n-am spus nimănui. Dar odată cu gimnaziul am simțit nevoia să mă confesez celorlalți. Povara perfecțiunii devenise prea grea și trebuia împărțită.

Momentul hotărâtor a avut loc la ora de engleză. Teacher ne rugase să găsim un adjectiv care să ne caracterizeze.

Paul a spus:

— Puternic.

Armand a zis:

— Amuzant.

Diana a sărit:

— Deșteaptă.

Eu am fost singurul care a spus adevărul:

— Perfect.

Asta însemnând că sunt și puternic, și amuzant, și deștept, și frumos, și toate pe deasupra.

— Uau! au făcut colegii.

— Uau! a făcut teacher.

Le-am explicat că a fi perfect nu e o stare imposibil de atins, ci un lucru firesc, legat de realitatea propriu-zisă, cel puțin în viziunea mea. Trebuie doar să ai 100% din toate calitățile.

Așa ca mine.

— În cazul ăsta, tu ești Mai mult ca Perfectul, a spus teacher.

Și așa mi-a rămas numele.

Vestea că aș fi predestinat unor lucruri mărețe s-a răspândit în celelalte clase, prima dată în cele mici, apoi în cele mai mari, până a ajuns în toată școala. Ba chiar și în alte școli. Din om în om, din vorbă în vorbă, veștile circulă repede.

Și toată lumea a început să mă știe de Perfect. Primul semn a fost că am început brusc să obțin diverse lucruri fără să depun prea mult efort. Eram lăudat mai des de părinți, eram admirat de profesori, eram invidiat de băieți și căutat în permanență de fete.

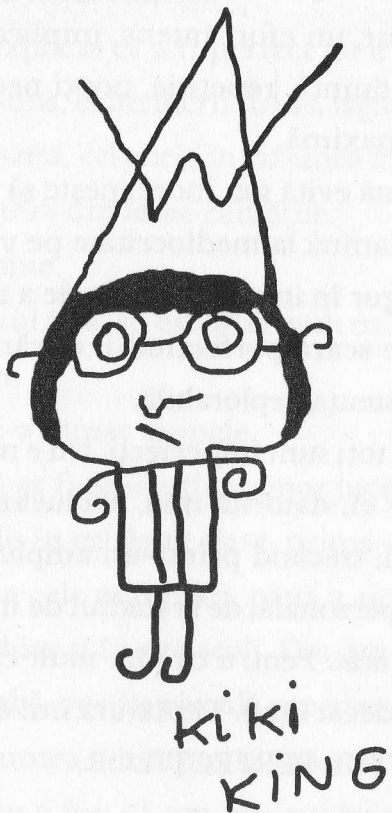
Tot mai mulți încercau să-mi stea prin preajmă și-mi copiau comportamentul, pentru că, se știe, perfecțiunea se transmite și doar cine stă lângă un Perfect se poate perfecționa în timp. Asta presupune, desigur, un efort intens, implicare, multă muncă, străduință, repetiție, nopți nedormite și seriozitate maximă.

Iar cine mă evită sau îndrăznește să mă critice se autocondamnă la mediocritate pe viață, adică se pune singur în imposibilitatea de a mai evolua vreodată pe scara perfecțiunii, ducându-și mai departe existența deplorabilă.

Oamenii toți sunt imperfecti. Nu e nicio rușine în asta. Dar ei, datorită mie, evoluează pe scara perfecțiunii, trecând printr-un amplu proces de dezvoltare personală, de la stadiul de imperfect la perfect și... atât. Pentru că Mai mult ca Perfectul nu poate fi decât unul. Titulatura îmi e rezervată.

PERFECTUL PERFECȚILOR.

Ăsta sunt.

Rotundă, pătrată, ovală sau triunghiulară?

Într-o zi am făcut o descoperire fenomenală. Cine are fața pătrată are nevoie de ochelari rotunzi și cine are fața rotundă are nevoie de ochelari pătrați.

Problema era: Ce față am eu?

Rotundă, pătrată, ovală sau triunghiulară? N-am fost niciodată prea bun la geometrie, așa că m-am dus la Max, despre care profu' zice că are o vedere în spațiu extraordinară.

Max m-a privit intens, din față, din profil și iar din față. Pe urmă a luat rigla și a măsurat cu mare atenție lungimea și lățimea feței, linia frunții, a nasului, a maxilarului și a pomeților, precum și diagonală urechilor. Și-a notat conștiincios datele pe o foaie și s-a apucat de calcule.

După o vreme a decretat:

— Ai fața ovalo-triunghiulară, cu urechi trapezoidale.

— Ovală e cel mai bine, m-am bucurat eu, e forma ideală, pentru că majoritatea o au așa. Înseamnă că mi se potrivesc orice fel de ochelari. Dar... am cumva capul țuguiat?

— Nu, nu-l ai țuguiat. E mai degrabă ceva între trunchi de con și elipsoid.

— Pătrat ar fi fost cel mai nașpa.

— Asemănarea cu un cuboid e exclusă.

— Și părul cum e? Cleios, uleios sau uscat?

Max a ridicat din umeri. Țsta nu mai era domeniul lui. Așa că am întrebat-o pe Bela, care se dădea mare stilistă și era pasionată de modă și de accesorii.

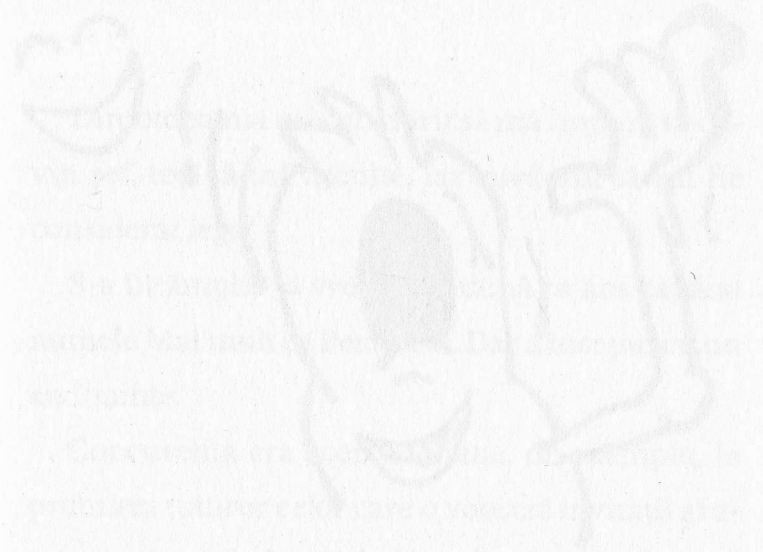
— E vâlvoi, cu vârtejuri, a spus ea, după ce m-a studiat un pic. Parcă ești electrocutat.

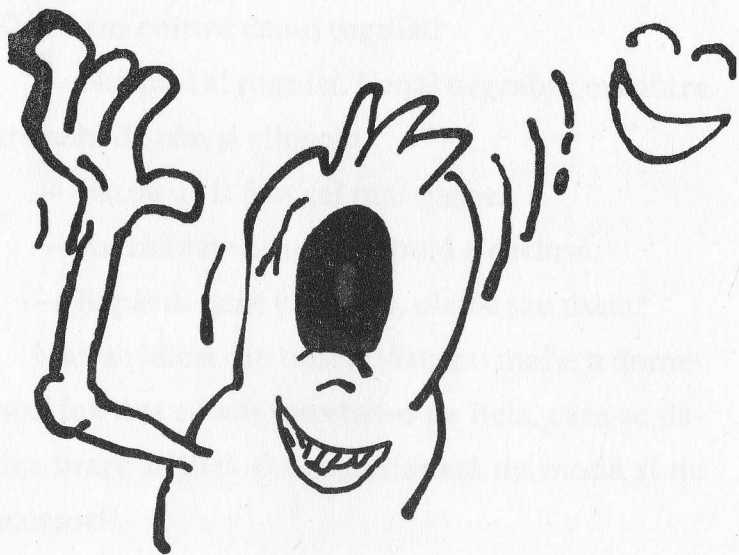
Deci șapcă, pălărie sau căciulă?

— De Crăciun poți purta o căciulă cu coarne de ren. E în tendințe, dar atenție, coarnele să fie pe orizontală, nu pe verticală, altfel arăți ca un ou...

M-a mai studiat un pic și a adăugat:

— La fața ta, nu poți alege o căciulă ovală, că o să arăți și mai oval decât ești... Îți recomand să păstrezi proporțiile. Cu un fes nici prea lung, nici prea scurt, poți să te transformi într-un adevărat domn.

Cum am devenit șeful clasei

Dintotdeauna mi-am dorit să mă impun, să devin șef, toți să mă asculte, iar cuvântul să-mi fie considerat lege.

S-a întâmplat la vreo lună după ce am căpătat numele Mai mult ca Perfectul. Dar a început cu un an înainte.

Concurența era acerbă. Diana, de exemplu, le promitea tuturor celor care o votează invitații gratuite la locul de joacă deținut de părinții ei. Raul renunța în schimbul funcției la toată colecția de cartonașe cu vedete. Mult mai realist, Alex oferea pentru fiecare vot cinci lei.

Așa că am făcut și eu ceea ce părea să funcționeze: am cumpărat o pungă de bomboane și am început să mituiesc electoratul.

Maia a fost însă cea mai deșteaptă dintre noi. Ne-a pârât lui diru' că jucăm murdar. Automat am fost excluși din cursă, iar ea a câștigat detașat alegerile.

Tot anul m-am simțit ca un leu în cușcă, pentru că sunt încăpățânat din fire și mi se pare tragic să fii nevoit să primești ordine. Preferam să fac me-reu pe dos. Așa că am avut numai probleme.

Și totuși, în anul următor mi-am văzut visul împlinit. Fără mită, fără campanie, fără efort. Majoritatea colegilor au votat pentru mine. Așa că, dintr-odată, n-am mai făcut nimic pe dos. Pur și simplu demonstram iar că *sunt* Mai mult ca Perfectul.

La început, toți aveau impresia că voi fi un șef lejer, care le dă voie să facă ce vor și să spună ce vor.

S-au înșelat amarnic. Pătruns de importanța numelui pe care îl purtam, am început mandatul în forță, după următorul motto (știut doar de mine!):

Teroare – Disciplină – Supunere

Când loveam o dată cu mătura în catedră, se făcea liniște supremă. Toți se așezau ca mielușei în băncile lor.

Dacă avea careva cumplita îndrăzneală de a mi se opune, soarta îi era pecetluită. La cea mai mică abatere primea o carte-n cap. Iar dacă abaterile continuau, puneam în joc artileria grea: mătura. Exact – nu mă feream să-i ating. Până la urmă, cum altfel să știe cine-i șeful?

Dar cea mai importantă îndatorire era să supra-veghez clasa în absența profesorilor și să scriu pe Listă elevii care fac gălăgie. Așa că mi-am luat foarte în serios rolul, punându-mi amprenta imperfectibilă.

Până la sosirea profului, cine scotea o vorbă după ce se suna de intrare, cine nu se purtase frumos și responsabil în pauze, cei care se băteau cu cornurile primite de la guvern – aterizau frumușel cu toții pe Listă.

Da, cu L mare. Să ajungi pe Listă era cea mai mare sperietoare, pentru că se oprea direct la diru'. Și atunci să te ții...

De obicei pe Listă era înșirată toată clasa. De câteva ori m-a cuprins un zel atât de mare, încât m-am trecut și pe mine.

Prima Listă mi-a fost șutită într-o clipă de neatenție. Am găsit-o mai târziu, ruptă, în coșul de gunoi. Dar n-am mai repetat greșeala.

A doua mea Listă suna așa:

*Pe această foaie am scris elevii care
au rupt prima Listă în bucăți.*

Și erau înșirați toți.

A zecea listă (țin bine minte) suna așa:

*Lili, Oana și Maia vorbesc în oră.
Alex nu suportă oamenii
cu IQ-ul mai dezvoltat decât al lui.
Armand e de partea fetelor.*

Și tot așa...

Progresele erau evidente. Ordinele se executau fără comentarii. Totul devenise perfect..

Dacă aș fi observat dușmanul care pândea din umbră, poate că l-aș fi zdrobit la timp. Dar nici nu-mi trecea prin minte că Diana îndemna la ne-supunere, acuzându-mă de suprimarea libertății, încălcarea drepturilor și alte câteva tâmpenii.

După două săptămâni și trei zile am fost revocat din funcție, cu 26 de voturi pentru și o abținere.

Exact, m-am abținut.

Însă mandatul meu a rămas în memoria colectivă. Cu greu o să uite cineva domnia și teroarea din care au gustat cu toții.

Chiar dacă am fost detronat, nu mi-e rușine. Pot ține capul sus. Sunt mândru de realizările mele. Îmi merit renumele.